ע א מיי' פי"ב מהלכות נדרים הל' יח סמג

סימן רלד סעיף כא: עא ב ג מייי שם פיייג הלי יט סמג שם

טוש"ע שם סעי׳ לח וסעיף

[ד] מיי׳ שם הלי כ טוש״ע

שם סעיף מט: עב ה מיי שם פי"ב הלי יח סמג שם טוש"ע

לאוין רמב טוש"ע י"ד

סימן רלד סעיף נה: ב ז מייי שם הלי ה

תורה אור השלם

ו. ואם החרש יחריש

יר יְּיִבּב יַהְיֵבֵ עַ יַּרְיָבּ לְה אִישָׁה מִיּוֹם אֶל יוֹם וְהַקִּים אֶת כָּל נְדָרֶיהָ אוֹ אֶת כָּל אֱסָרֶיהָ אֲשֶׁר אֶת כָּל אֱסָרֶיהָ אֲשֶׁר

עָלֶיהָ הַקִּים אֹתָם בִּי הֶחֱרִשׁ לָהּ בִּיוֹם שָׁמְעוֹ:

גליון הש"ם

נמ' קיים בלבו קיים. עיין לקמן דף פו ע"ב בהר"ן

. ד"ה למימרא: בהר"ן ד"ה

ל הפר כו' ומינה דכל שקיים בלבו. ק"ל הא

קיי"ל דאף דדברים שבלב לא הוו דברים מ"מ היכא דמוכח וגלוי לכל הוי דברים

כההיא דמברחת וכדומה א"כ מה ראיה דבשתק כל יום השמיעה דאנו

דנין דמוכח שהוא רולה

נקיומו של נדר וגלוי לנו בקיומו של נדר וגלוי לנו בוונתו מש"ה הוי קיום

אבל בקיים בלבו שאינו גלוי לכל הוי ככל דברים שבלב דלא מהני וצע"ג:

בהר"ן ד"ה נשאלין. באותו יום שמיעה. וכ"כ

תוס׳ כתובות דף עא ע״ב

ד"ה אבל הכא:

:טוש"ע שם סעיף נט

נדרים הל' א סמג

שם סעיף כא: א ר מיי' פי"ב

לאוין רמב טוש"ע

לו על נדרה של זו ואח״כ הלך זה

שקיים ונשחל על הקמתו: וחין נשחלין

על ההפר. אם הפר לה אחד מהן

והלך חבירו ונשאל לחכם על חלקו אין

זה שאלה לפי שאין נשאלין על נדר

שאינו נדר כגון זה שמופר במקלת

הוי נדר ואין נדר: כשהוא אומר.

למעלה הימנו כי החריש לה (כ) הוי

בשותק וכו': בשותק ע"מ למיקט.

וכתיב בההוא קרא והקים את כל

נדריה דשוב אינו יכול להפר: קראי

יתירי כתיבי. מדכתיב החרש יחריש

כמה פעמים ש"מ (ג) בשותק ע"מ

למיקט אינו מפר. ע"א קראי כתיבי

החרש יחריש וכי החריש הרי ג' חד

בשותק ע"מ לקיים וחד ע"מ למיקט

וחד בסתם: יודע אני שיש נדר. הרי

ששמע באשתו שנדרה ולא הפר לה

ואמר לאחר מכן יודע אני שיש נדר

שאשה נודרת אסורה במה שנדרה:

אבל איני יודע שיש מפירין. דאפשר

בתקנה לכך לא הפרתי לה: יפר.

דכיון דלא הוה ידע שיש מפירין מאי

ה"ל למיעבד נעשה כמי שלא שמע:

אבל איני יודע שוה נדר. חשוב ולריך

לבטלו: ר"מ אומר לא יפר. דכיוו

דידע דנדרה ויש מפירין כשמיעה

בעלמא דמי ואיבעי ליה למפר

מעיקרא: וחל"א יפר. עכשיו דכיון

. דלא ידע מתחלה דהאי נדר לריך

ולא לכתחלה:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואלו נדרים שהוא מפר דברים שיש

נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ל):

בהן ענוי נפש. כדכתיב לענות

אמר

הפרה כמי ששמע עכשיו

א) לעיל סט., ב) לעיל עו:, ג) לקמן פז:, ד) כמובות עא.,

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר יוחנן נ"ב עי לעיל דף סט: (ג) רש" ד"ה כשהוא אומר וכו' לה נשומק: (ג) ד"ה ימירי וכו׳ דבשותק קראי . ע״מ למיקט נמי קאמו למיקט אינו מיפר:

מוסף רש"י

שאם לא הפר וחשכה אינו יכול להפר. משתחשך שאין הפרת נדרים אלא אותו יום שנדרה, ומשחשכה כבר נכנת יות אחר ולוויל וווי) יודע אני שיש נדרים. שחדם יכול לנדור, אבל שמהט יכול למות, אבר איני יודע שיש מפירין. ששום חדם בעולם יכול להפר נדר, וחחר כן נודע לו שהפרה מועלת, יפר. לה לאחר זמן כשנודע שיכול להפר, דכיון דלא היה יודע שיכול להפר מעיקרא, לא קרינן ביה ביום שמעו אלא השתא באותו יום שנודע השתא באותו יום שנודע לו שיכול להפר לה (לקמן פו:). יודע אני שיש מפירין. שהפרה מועלת לנדר, אבל איני יודע שזה נדר. גמור, ונמנע ולא הפר בו ביוס, ר"מ אומר לא יפר. לחחר זמן לכשנודע לו שנדר הוא וצריך הפרה, דהואיל והוא ידנו בנויב הפרה ולא הפר ידע בסיב הפרה זמו הפר פושע הוא, מ"ט אי נדר הוא שפיר עביד דמפר, אי לאו נדר הוא מאי איכפת ליה מאי דהפר, ואיכא מקצת שמיעה ככל שמיעה, וחכמים אומרים יפר. הואיל ולא הוברר הדבר, ואע"ג דאיכא מקלמ מקלת שמיעה אינה ככל שמיעה. חכמים דמתניתין היינו סודה (שם).

יהודה (שם).

הדרן עלך נערה

המאורסה

אם ארחץ ואם לא

ארחץ. (לקמן) מפרט

לה דלמרה מילסר הנלמ

כמילה על לה לל לחלק, רחינה על ... ושבועה שלא ארחץ, וכן יירריינט מיאסר ישכועה שנה הוחן, אם אתקשט. תי הנחת קישוט עלי אם אם בבשמים זמן פלוני, אם לא אתקשט. שנועה שלא אתקשט. שפועט שמו אתקשט (כתובות עא.). אם אתקשט. קישוט של אומו מקוס, דהיינו גילוח שער

פירוש הרא"ש

ראמ״ה רווזמו)

קיים כלכו קיים הפר בלבו אינו מופר. כי לריך שיוליא הפרה בפיו אבל אם אמר בלבו קיים ליכי שוב אין יכול להפר והא דאמרי מין יפול ניספר ויסט למתחי ב"ה לעיל שמבטל בלבו למאי דפרשינן דקאי אטלי ואכלי ניחא והר"א ממי"ץ

פי׳ הפר בלבו היינו שחשב בלבו שיהא מופר אבל לא

אתר בלבו מופר ליכי והוצרך לפרש לפירושו קיים בלבו קיים שמישב בלבו לקיים ושתק כל היום ומילתא דפשיטא היא דאפילו שחק סחם הוי קיום כ"ש שחק לקיים אלא אגב דבעי למימר הפר בלבו אינו מופר נקטיה ודוחק הוא דקיים בלבו קיים משמע דלאלחר הוי מקיים ואין יכול להפר דכחיב אישה יקימט דמשמע מיד שקיימו הוי מקוים וכן אישה יפירט קיים משמע דלאלמר הוי מקיים ואין יכול להפר דכמיב אישה יקימנו דמשמע מיד שקיימו הוי מקוים וכן אישה יפירנו מיד הו מופר. היינו קיים בלבו. סיד דמש"ה מיד לו שמת ע"מ לקיים היינו שאמת בלבו קיים ליכי והוה מני לשניי מיד הוי מופר. היינו קיים בלבו מיד להי מופר לא מלו אל אלא אלא חשש אלא למוא לו שמיקה שהיה קיים היינו שאמת בלבו יו לקיים לכי והוה מצ שותק מחם לשותק ע"מ לקיים קרו ליה סחם לגבי לכים היכל דאמת בלבו קיים ליכי: ולוקי הא בשותק ע"מ לקיים והא בשותק בשוב קראי יתידי בתיבי. ואם החדש יחרש: ואפשר ליהוי בשותק ע"מ למיקם אם נדרה עם חשבה ולא הופנה להפר או הניח בשביל כבוד שבת ואם החדש לחדש לא הוי קואם בשל למידני שודע ששוב חדרת. לא למד שהבעל יכול להפר נדרי אמחו: יפר. אחר כמה ימים דשתישו לא הוי קיום כיון דלא ידע שבידו להפר: אבל אינו יודע שזה גדר. לא ידע שגדר זה של ענוי נפש או לא ידע שבת פירים קרינא פירים קרינא ביה והחריש לה שהים למין הבל אל דע שש בידו להפר אבל אינו יודע שוה בדר. לא ידע שנדר זה של ענוי נפש או לה ביום שמעו: ורבנן לא פיני אלו דסברי דלה היו אומר לא יפר. בכיון דידע שים מפירים קרינא ביה והחריש שמעו ואמאי להפר מוק לה לו השמעה כלל: הדרון עלך בערה השאורשה שמעו ואמא לא בסברי דלא הו שמור באש בהן ענוי גפש. דכמי בל נדר וכל שבועת איסר לענות נפש או ואלו נדרים שהוא מפר. אל או בעו שבידו להפר מתים לל לאום בעת מקש אל לשנו על לשוח צין אל למוו מקש אל לצפע לה בעל אינו מפר אה לבל מינו מקש אל בלצע מה בעל אינו מפר או הדין לאב לבוו מקש אל בלצע מה בעל אינו מפר או להיו מום אל בלבו מהים אל בלבו מה בעל אינו מפר או מופר אינו מום אל בלבו מה בעל אור מבר אינו מום בלבר בלא היו לה מבר בישור אורו היול הבל בלבו מה בעל אורו מכל היו מום בלבות אים בלבו מום בל היו מום את היים להיו מום בלבו מדי של הוו בעל מדיו בשל היו אום בסבר צין איש לאשום צין אב לבחו מקש אל בלבע מה בעל אינו מפר אורו מבר אינו מדי שלבו הבר ביו אינו של בלבו מה בעל היו מום בלבר אום אונו אום בלבר ביו אום בלבר ביום אובר בלבר אום אובר בלבר אום בלבר ביום אום בלבר בלה אובר בלבר אום בלבר ביום אובר בלבר אום אובר בלבר אום בלבר אום היום בלבר אום בלבר אום בלבר אובר אום בלבר אום בלבר אובר אובר בלבר בלבר אום בלבר אובר אובר בלבר אובר בלבר אובר בלבר אובר בלבר אובר בלבר בלבר בלבר אובר בלבר אובר בלבר אום בלב

קיים כלבו קיים הפר כלבו אינו מופר. והיינו חומר בהקם מבהפר: קיים אינו יכול להפר. אח"כ נשחל לחכם על הקמתו: הפר אינו כול לקיים. קתני מיהת שהשתיקה מקיימת וכו': נשחלין על ההקם. שאם קיים לה לנערה המאורסה אביה או בעלה והלך השני ונשאל

שהשתיקה מקיימת ואין שתיקה מבמלת ∘יקיים בלבו קיים הפר בלבו אינו מופר יקיים אין יכול לחפר הפר אין יכול לקיים קתני שהשתיקה מקיימת מאי לאו בשותק על מנת למיקט לא בשותק על מנת לקיים היינו קיים בלבו קיים אלא בשותק סתם אשכחן חומר בהקם מבהפר בהפר מבהקם מנא לן (6) וויבו נשאלין מאלין על ההקם ואין נשאלין על ההפר מתיב רב כהנא יואם החרש יחריש לה אישה וגו' בשותק על מנת למיקט הכתוב מדבר אתה אומר בשותק על מנת למיקט או אינו אלא בשותק על מנת לקיים כשהוא אומר כי החריש לה הרי בשותק על מנת לקיים הכתוב מדבר הא מה אני מקיים אם החרש יחריש לה אישה יבשותק על מנת למיקט הכתוב מדבר תיובתא ולוקים הא בשותק על מנת לקיים הא בשותק סתם קראי יתירי כתיבי מתיב רבא ינדרה עם חשכה מפר לה עד שלא חשכה שאם לא הפר וחשכה אינו יכול להפר אמאי להוי כשותק על מנת למיקט תיובתא מתיב רב אשי יודע אני שיש נדרים אבל איני יודע שיש מפירין יפר יודע אני שיש מפירין אבל איני יודע שזה נדר ר"מ אומר לא יפר וחכמים

למיקט תיובתא: הדרן עלך נערה המאורסה

אומרים יפר ואמאי ליהוי כשותק על מנת

יואלו נדרים שהוא מפר ידברים שיש בהן ענוי נפש יאם ארחץ ואם לא ארחץ אם אתקשמ ואם לא אתקשמ אמר

שהשתיקה מקיימת. כל ששתק כל יום שמיעה: קיים בלבו קיים. שאין לריך להוליא בשפתיו: הפר בלבו אינו מופר עד שיוליה בשפחיו. ונרחה בעיני דילפינן לה משתיקה דיום שמעו שהיא מקיימת דטעמא מאי משום דכיון שעבר יום שמיעה ולא הפר גלי אדעתיה שהוא רוצה

בקיומו של נדר אלמא כל שבלבו לקיימו סגי אלא דיהיב ליה רחמנא כל ההוא יומא להפרה משום דעד דערבא שמשא לא מוכח מידי שיהא רוצה לקיים דדלמא בתר הכי מפר לה כיון דבתר דעתיה בלחוד אזלינן. °ומינה דכל שקיים בלבו קיים לאלתר דהוה ליה כאילו עבר יום שמיעה. וכי אמרינן הכא הפר בלבו אין הפר דווקה דלה אמר לה טלי אכלי אבל היכא דאמר לה הכי סגי וכדכתיבנא לעיל (דף עד:): קיים אין יכול להפר הפר אין יכול לקיים. להא מילתא לא חמירא הקמה מהפרה ולא הפרה מהקמה ולאו משום חומר נקטינהו אלא כיון דאשמעינן דיני הקמה והפרה מני הא נמי בהדייהו: מאי לאו בשוחק על מנח למיקט. ואפ״ה קתני שהשתיקה מקיימת כל שעבר יום שמיעה: לא בשוחק על מנח לקיים. שיהא הנדר מקויים מעתה: חומר בהפר מנלן. לאו דוקא מנלן דהא לא בעי אלא מאי ניהו אותו חומר נשחלין על ההפר. שחם הפר שוב חינו יכול לישאל לבטל אותה ההפרה: כשהוא אומר כי החריש לה הרי בשותק ע"מ לקיים. ע"מ לקיים לאח"ז שדעתו שיתקיים כשיעבור יום שמיעה אבל אין דעתו שיהא מקויים בשתיקה זו דאי הכי היכי מלי מפר בכל יום שמיעה ולא דמי האי שותק ע"מ לקיים דהכא להנהו שותק על מנת לקיים דלעיל: קרחי יסירי כסיבי. חלתה קראי כתיבי החרש יחריש תרי כי

תוספות

הפר בלבו אינו מופר. שהלריכו חכמים שיוליא הפרה בפה. וקשה דלעיל (עו:) תני דב"ה או' מבטל בלבו, ולמאי דפרישי׳ לעיל (שם ד"ה וב"ה) דמיירי באומר לה טלי ואכלי ניחא: קיים אינו יכול להפר. משו' לכתי' וממדור לי קיים אינו יכול להפר. משו' לכתי' (נמדכר ל) לישה יקימנו כיון שקיימו מקויים: הפר אינו יכול לקיים. שכנר נעל. והך סיפא שוה בין בהקמה בין בהפרה, ואגב גררא דלעיל קטיה: והחריש לה ביום שמעו בשותק ע"מ לקיים הכתוב מדבר. תימה למורי רבנו שמשון נ"ע, דהכא משמע דשותק ע"מ לקיים הויא שתיקה גרידא ילא קיים בלבו, ולעיל פריך היינו קיים בלבו, ועני פריך היינו קיים בלבו, ויש [לומר] לעיל דשני בשחת ע"מ לקיים ס"ד שחירן שקיים בלבו, ולכך פריך היינו [קיים בלבו], אבל שותק ע"מ לקיים דהכא היינו שותה מחש אלוויל ה זיינו שותק ממש, ולעיל כי

של הפרה: נשחלין על ההקם. שחם הקים יכול לישאל עליו ° באותו יום שמיעה ויכול להפר בו ביום: ואין

החריש לה הא חלתא: מסיב רבא **נדרה עם חשרה וכו'**. אע"ג דאתותב חדא זמנא מוחבינן עליה תו ונ"מ דאי משכחינן פירוקא בההיא דלעיל אכתי הויא הך תיובתיה: שאם לא הפר וחשכה אין יכול להפר. טעמא יהיב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לצורך השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף עו:): ואמאי ליהוי כשוחק ע"מ למיקט. דאי אמר בשוחק ע"מ למיקט מלי מפר לפי שאוחה הקמה לא היחה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוו אמרי רבנן דאינו מפר נדרים שאינן לצורך השבת דהוה מצי להפר משחשכה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפר אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מחיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוו נדרים: אבל איני יודע שיש מפירין. ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהבעל יכול להפר נדרי אשתו כלל: יפר. בתוך אותו יום שלמד שהבעל יכול להפר דההוא יומא ה"ל לדידיה יום שמיעה אבל עד השתא לא דלא מיקרי יום שמיעה אלא כשיודע דיני ההפרה: אבל איני יודע שוה נדר. שזה מן הנדרים שהבעל מפר: **ר"מ אומר לא יפר**. אחר יום שמיעה דכיון שיודע הוא שהבעל מפר נדרי אשתו מקרי יום שמיעה: ו**הכמים אומרים יפר**. דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפר דהא איהו לא שתק אלא משום שלא היה יודע שיהא יכול להפר וליהוי כשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הויא שמיעה אבל אי הויא שמיעה מודו ליה דלא יפר אלא ודאי משמע דשוחק ע"מ למיקט לא מצי מפר. הלכך נקטינן דשוחק ע"מ למיקט כסחס ולא מצי מפר אלא ביום שמיעה בלבד ושוחק על מנח לקיים לאלחר שוב אינו יכול להפר ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואלו נדרים שהוא מפר. שהבעל מפר וכן האב מפר לבתו: שיש ב**הן ענוי נפ**ש. מפרש בגמ' וע"ב] דה"ה דמפר נמי דברים שבינו לבינה אלא דנקט הני לפי שהוא (סובר) מפר אותן לגמרי בין לעצמו בין לאחרים מה שאין כן בדברים שבינו לבינה שאין מפר לאחרים אלא לעצמו: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' [ע"ב] מפרש היכי קאמרה: אם אחקשט אם לא אחקשט. קשוט הפנים כגון כחול ופקוס דבהא הוא דסבירא להו לרבנן דמפר משום נדרי ענוי נפש אבל קשוט של מטה אפי׳ רבנן מודו לרבי יוסי דאין אלו נדרי ענוי נפש אלא דברים שבינו לבינה. והכי נמי מוכח בגמ׳ דבקשוט הפנים אמרי׳ דקאמר [פ:] דכוותיה דקתני שלא אתקשט בנפט לכלוך הוא ואמר נמי מאן שמעת ליה דכחול ופקוס דברים שבינו לבינה הוי רבי יוסי כלומר דאילו לרבנן נדרי ענוי נפש הוו והיינו מתני׳ אבל קשוט שלמטה מדברים שבינו לבינה הוי והכי איתא בהדיא בפ׳ המדיר (כמובות עא) גבי בעניות שלא נתן קלבה:

יחינו בשוחק סחם הוה מצ'ן לשנויי בשוחק ע"מ לקיים לאחר זמן ועדיין לא קיים בלבו, אלא חלמודא מרחיק הדבר מענין קיים שלא קיימו חסלה: ולוקים בשוחק ע"מ לקיים. אבריימא מקשה דמוליה לרבוח שוחק ע"מ למיקט: קראי יתירי בתיבי. טובא, הקמה ממש מאישה יקימנו, והחרש יחריש, כי החרש לה, חד בשוחק לקיים, וחד בסחם, חד למיקט: חהריב בתיב. אע"ג דאיחותב כבר, ניחא לאחויי כל הני: אמאי. אינו ירול להפר משחשיכה, חיהוי שחיקם שבח כשוחק ע"מ למיקט, דהא דלא שריון הפרה בשבת משום שאינו רולה לולול בשבת כשוחק ע"מ למיקט: יודע אני שיש בדריי. הנדר שודרי ששוח של מדר נמור: אבל אינו יודע שיש משריי. שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי דרו שום משריי. שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי דרו הודר שוחה שהוא עדר במור שוחה שוחים מור של משריי שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי דרו היות שיש משריי. שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי דרו שווח שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי דרו שוחים שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי דרו שוח שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא אמרי ביות שוח שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא שוחים שוח שוחים שבידי להפר: יפר. אפרי אחר כמה ימים, ולא שוחים שוחים שוחים שוחים שוחים שוחים שוחים של מוחים שוחים של מים שוחים של מיש שוחים של מיש שוחים שוחים של מיש שוחים של שוחים של שני של של שוחים שוחים שוחים שוחים של של שוחים שוחים שוחים שוחים שוחים שוחים של שוחים שוחים שוחים של שוחים שו שחות גדר גמונו: אבל איני יודע שיש מפריי. עבידי להפכו: פחר. אפיי המדה כמה ימים, וגה המכיי דהוי הקם כיון שחות זה כמה ימים וגה פרין ביה השתה! יודע שיש בשברי. אני שיש מפריי. שהי ספור שביד להפכר, וגה הוי שמקה, ויום שמעו קרינן ציה השתה! יודע אני שיש מפריי. שבירי. שבידי להפכ גדר עניו נפש: אבל איני יודע שוה גדר. פיי שזה גדר של מע עיני נפש: ר"ם או לא יפר. החר ימים כשיד לו שהיבר על עיניו נפש: ואמאי החוי בשותק ע"מ למיקפ. והמהל אוי נפש, וצמן עיניו נפש: ואמאי החוי בשותק ע"מ למיקפ. והמהל המיך מל שיי מדי שהוים כין הלה ועדע מחיה מדר על הליני אלה משוי דלה הוי שמישה כלל. וה"ר הלעוער כלל. וה"ר הלעוער לה פירש כן, ופירושו מגומנם כין הכה ולקמן פ' כתרה (מום: חדרן עלך גערה המאורשה ואלו נדרים שהוא מיפר. כין אב בין בעל: שיש בהן ענוי נפש. (כדקמני) כדכתיב וכל שבועת היקר לענות נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. מפרש בגה' מהיר קלתר:

ואישה יפרט והוא הדין לאב כדדריש בספרי בין איש לאשמו בין אב לבמו מקיש אב לבעל מה בעל אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש אף אב אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש אף אב אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש אה ארחץ אם לא ארחץ. בגמי מפרש היכי קאמרה: